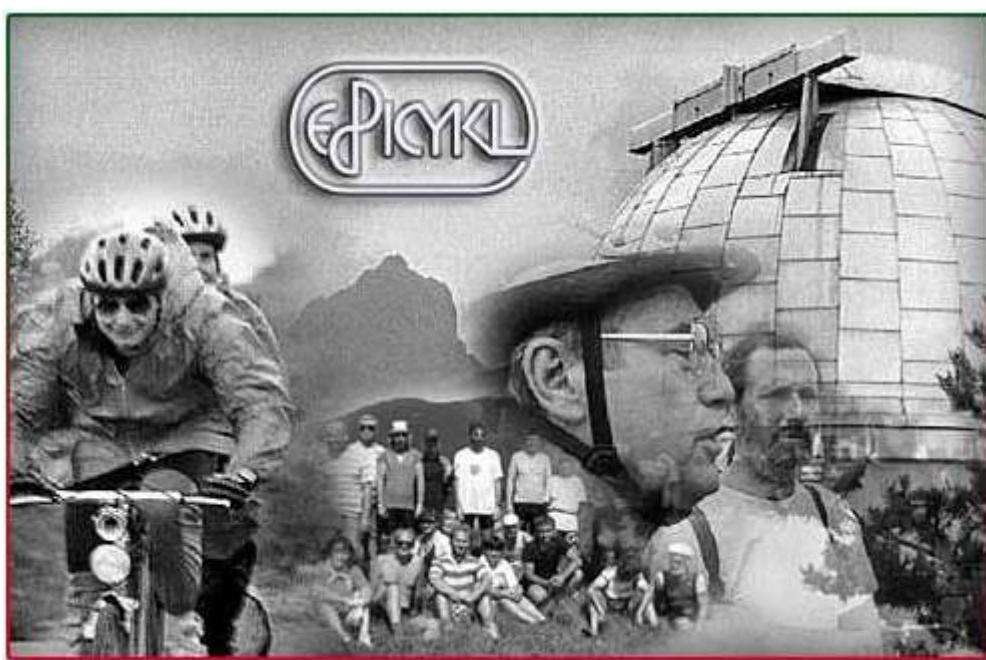


E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně



Ohlédnutí za ročníkem 2009

Slezskomoravské koštování

očima tandemu Kája & Jája



26. Ebicykl

4.-12.7.2009

Slezskomoravské koštování

Očima tandemu Kája & Jája

Věnováno naší kosmasce – Evě Krchové



Prolog

Sobota 4.7.2009

Rok se s rokem sešel, Zeměkoule poslušně dokončila další okruh kolem Slunce a celá naše sluneční soustava se zase o kousek posunula někam do souhvězdí Herkula. Je zde opět červenec, léto, teplo a prázdniny a s ním začátek naší spanilé jízdy od hvězdárny ke hvězdárně. Dneska začíná také v Monaku slavná Le Tour de France, ale to nás nyní příliš netrápí. Sedíme s Jájou v rychlíku na Ostravu a zajímá nás především naše nastávající Le Tour de Slezskomoravské koštování – cesta okolo Moravy, naší rodné hroudy.

Vzhledem k tomu, že letošní ročník Ebicyklu zavítá rovněž do jihomoravské metropole, jak říkal Bolek Polívka velkovesnice Brna, předcházela letošní jízdě z naší strany přípravná fáze – zajištění noclehu pro účastníky na naší domovské brněnské hvězdárně. Pokud vím, tak na podzim tohoto roku se má tato hvězdárna začít z gruntu přestavovat a tak se nabízí ideální příležitost k vyplenění této instituce ve stylu spanilých husitských jízd. Nachystal jsem pro Ebicyklisty program, který mi Jirka Dušek, coby náš současný ředitel víceméně schválil. Navíc se mi povedlo umluvit Jeníka Hollana, aby s námi absolvoval alespoň část Ebicyklu a od našeho polního hejtmana Jiřího Grygara jsem pro něho obdržel divokou kartu, ale pod podmínkou, že se zřekne svého tvrzení, že správný astronom nemá na Ebicykl čas. Já osobně si neumím představit, že by Jeník takovouto věc mohl vůbec vyslovit, pokud by se spanilé jízdy zúčastnil. Vždyť by tím vlastně vyslovil teorii, která by současně popírala sama sebe a toto pokud vím si v historii dovolil pouze jediný člověk a to veliký Jára Cimrman!



Příjezd do Hlubočce



Slavnostní zahájení Ebicyklu

Do Hlubočce jsme dojeli autobusem, jehož řidička byla mírně konfliktní osoba a během cesty z Ostravy se stačila pohádat se dvěma cestujícími a ještě prohlásila, že si to vyřídí se svým šéfem! Dovolím si zde ještě jednou parafrázovat největšího Čecha Járu Cimrmána: odjakživa toužila stát se řidičkou autobusu, ale neměla ráda lidi.

Večer na nás v Hlubočce čekalo vřelé přijetí na farmě Vítí Dostála – Šťastná planeta. Kromě naší vozové hradby jsme my jako jediní přijeli autobusem, ostatní účastníci absolvovali nultou etapu se všemi bágly na kole, takže asi bude letos ve vozové hradbě o trochu víc místa. A my, aniž bychom na našem tandemu ujeli byt' jen jediný metr, už jsme museli našeho oře opravovat. Nebeský hydromechanik Jiří Krejsa mi totiž přivezl funkční dvojpáčku (ta moje byla strhlá) a tak jsem ji musel vyměnit.

Víť a jeho rodina pro nás připravili uvítací guláš a ve stánku označeném www.stastnaplaneta.cz se dalo koupit pivo, čaj, víno Blatnický roháč speciálně přivezené přímo ze sklípka bratří Cábů z Blatnice pod Svatým Antonínkem a jiné pochutiny. Před nastoupenou jednotkou náš polní

hejtman slavnostně zahájil letošní ročník Ebicyklu a Vít'a ve svém krátkém projevu oznámil zítřejší křest svého nejmladšího potomka v místním kostele. Bohužel, tento křest nebude provádět náš Vatikán Pavel Gábor, jelikož je nepřítomen, ale i tak si tuto příležitost budeme snažit nenechat ujít.

Melantrich Hynek Olchava rozdal nové dresy Ebicykliskům, kteří si je objednali a ti kteří si je neobjednali pak ronili krokodýlí slzy, protože byly opravdu krásné. Ebicyklistické epicykloidy blíží se vzhledem k velikosti Zeměkoule cykloidám jsou ztvárněné na rukávech opravdu velmi reálně. A co je důležité, dresy vůbec nekoušou, což prý ocení zejména ti, kteří mají již od dětství trauma z kousavých vlněných plínek.



Transparent v noci

Přes silnici jsme rozvinuli veliký transparent „Mezinárodní rok astronomie 2009“, který za svitu Měsíce vypadal velmi krásně.

Poslední Ebicyklista který na farmu dorazil byl Miroslav Koráb, který přijel chvíli před půlnocí a téměř se mu povedlo naplnit jeden z bodů z Ebikodexu – Ebicyklista přijede do cíle etapy i kdyby to mělo být druhý den ráno. Jeho příchod byl ověnčen ohňostrojem. Obec Hlubočec totiž právě slavila nějaké kulaté jubileum svého vzniku, ale mě to připadalo, jako by ohňostroj patřil právě jemu. V noci bylo jasno a tak to vypadalo, že některé kousky rachejtli ne a ne spadnout.

První etapa

Neděle 5.7.2009

(délka 62,5 km)

Dnes nás uvítal krásný den! Sluníčko svítlo a jak správně podotkl Zdeněk Tarant alias Tarantule s odkazem na loňský ročník Ebicyklu, nikdo nešustil. Milan Antoš se jen tak vesele usmíval. Chtěl jsem jim Rádio Slovensko udělat na pusu, ale nějak jsem se ve své rozespalosti na kloudnou předpověď počasí ve slovenštině nezmohl.



Kostel
v Hlubočci

Jelikož jsme se však probudili o něco později, prošvihli jsme křtění Karolíny Barborky Dostálové a když jsme dorazili do kostela, probíhala již jen standardní nedělní bohoslužba.

Ráno nám pak všem Vít'a Dostál kromě snídaně (klobáska) rozdal nálepky Klubu Přátel Šťastné Planety, které jsme si vylepili na dobře viditelná místa našich ořů a tak jsme se stali také jeho členy. Před cestou mi ještě zavolala naše nezničitelná královna Daniela, že se právě vykřesává z nějaké virózy, ale abych všem vyřídil, že se k nám snad připojí ve Žďáru nad Sázavou.

No a potom už raz – dva – tři a hop! A už roztáčíme pedály z kopce dolů do Krásného Pole na ostravskou hvězdárnu a planetárium Johana Palisy. Zde nás vlídně uvítala Dr. Marková. Nabídla nám občerstvení a stala se naší zasvěcenou průvodkyní po celém areálu hvězdárny. Ukázala nám 15 cm coudé refraktor, který se postupně stává mezi našimi hvězdárnami raritou a dále 305 mm Meade LX-200, který je osazen CCD kamerou a slouží mimo jiné pro sledování přechodů extrasolárních planet!



Slavnostní společné vyjetí



Hvězdárna a
planetárium
v Ostravě



Pohoda na hvězdárně

V kopuli
u třicítky

V planetáriu nám Dr. Marková pustila skvělý a vtipný pořad o Ostravě v ostravštině. V této souvislosti jsem si vzpomněl na pořad Pavla Gabzdyla „Kde se vzalo Brno“ mapující posledních 750 miliónů let historie města Brna, který jsem chtěl Ebicyklistům promítnout u nás na brněnské hvězdárně. Pamatuji si, že jsem ho před časem několikrát viděl a byl jsem z něho úplně pať. Dodnes je dostupný na internetu. Myslím si, že je to vůbec nejlepší představení, které kdy na naší hvězdárně vzniklo. Máme však v planetáriu nový videoprojektor a vzhledem k tomu, že tento pořad pro něj zatím není upravený, nelze ho bohužel z technických důvodů promítat.

V ostravském planetáriu uvádí pro děti rovněž velice pěkný 3D animovaný pořad o Ufovi, autorské dílko, které vzniká ve spolupráci s Vysokou školou báňskou. Myslím, že je srovnatelný s překrásnými pohádkami od Jitky Petrželové, které uvádíme v našem planetáriu.



Dr. Marková v planetáriu



Ostravské planetárium

Po odjezdu z planetária nás stihla jedna dešťová přeháňka, která byla naštěstí spíše ve stylu osvěžení a tak jsme dojeli ke druhému dnešnímu postupnému cíli – Hornickému muzeu OKD pod kopcem Landek.



Ostravské panorama

Ovšem ještě těsně před tím, než jsme tam dorazili, zastavil nás nějaký snaživý městský policista – typický orgán činný v přestupkovém řízení, ale myslím, že v jeho případě jej není třeba oslovovat celým titulem, stačí orgán. Byla to typická ukázka strážce zákona, kvůli kterým vznikají vtipy o policajtech. Tento příslušník strážil typicky vybírací místo – asi 500 metrů dlouhý úsek kočičích hlav, kde každý normální cyklista neomylně zamíří na chodník

aby si nerozbil kolo. Postupně tak jak dojížděli další a další Ebicyklisté způsobil docela slušný zmatek a zácpu na příjezdové komunikaci k muzeu. No a vzhledem k tomu, že chtěl rozdávat pokuty na levé straně vozovky bez čepice, bez kravaty a bez parťáka, vyřešilo se to nakonec hromadnou oboustrannou domluvou. Jenom doufám, že nepošle úřední obsílku Milanovi Antošovi, Zdeňkovi Tarantovi a možná ještě několika dalším lidem, kteří se mu museli legitimovat, protože to by nebylo fér. V tom případě by ji měl poslat ještě minimálně 40 dalším lidem a taky sobě.

Následkem handrkování s příslušníkem jsme však prošvihli termín prohlídky Hornického muzea a tak jsme si museli hodinku počkat.



Hornické muzeum



Důlní výtah pod Landek



Řetízková šatna –

Toš vylezli jsme z d'ury,
a shodili mundury,
a kvuli fiškulturny,
jsme turu podnikli...



Figurína bóchače, že by Bezruč?



Antracit



Funkční dobývací stroj v Hornickém muzeu

Vzhledem k pokročilému času jsme potom vynechali prvorepublikovou pevnost v Darkovičkách, kde však prý bohužel stejně zavírají už v nedostčných 16 hodin a tak jsme nejkratší cestou vyrazili zpět přes Hlučín a dále přes kopec po pěkné cyklostezce na Háj ve Slezsku a do Hrabyně.



Památník v Hrabyni



Bidýlko



Zátiší s protiletadlovým kanónem



Česká vlajka sama, samotinká ...

Jak hluboce s tímto kontrastoval mnohem skromnější památník Karla Engliše, hustě popsany moudrými citáty z jeho děl a myšlenkami o demokracii. Byl to masarykovec tělem i duší, který by historii určitě nepředělával. Kéž by si i současní lídři politických stran a správcové věcí veřejných vzali tyto myšlenky k srdci a přestali konečně demokracii škodit!



Památník Karla Engliše



Na posledním úseku zpět do Hlubočce jsme se ještě s Jájou napásli třešní a zdárně se vyhnuli naší známé autobusače, která se na nás vyřítla ze zatáčky v protisměru.

V Hlubočci nás pak na své farmě náš světoběžník a zeměkolár Vít'a Dostál pohostil jatýrky s rýží a k tomu jsem dostal ve stánku od jeho ženy Andreji sklénku Blatnického roháče. Jedná se o lahodné víno s přívlastkem kosmické, jehož výhradními dodavateli jsou bratři Cábové z Blatnice. Nad vínkem se pak dobře přemítalo o obdivuhodném elegantním a vytříbeném stylu našeho koloběžkáře Viktora Jelínka, který před námi na svém stroji uháněl tak rychle, že jsme ho ani dojet nemohli.

Úplně večer ve 21 hodin jsme si u sklénky přineseného roháče ještě poslechli přednášku našeho polního hejtmána o hvězdách a pohledech do nebe. Budu moc rád, pokud se mi ho podaří přesvědčit, aby nám udělal nějaké povídání i u nás v Brně, nejlépe u místní „patnáctky“, jeho prvního okna do vesmíru.

Druhá etapa

Pondělí 6.7.2009

(délka 105 km)



Poslední snídaneň na farmě



Poslední ohlédnutí za farmou Víti Dostála



Pohádkový zámek Raduň

Ráno nás kolem 7 hodiny probudil všeobecný ruch, který zavládl kolem. Není se co divit. Etapa bude docela dlouhá, kolem 100 km a tak se asi někteří Ebouni snaží ušetřit trochu sil brzkým vyjetím. Vít'ova farma se s námi rozloučila již tradičně vzorně připravenou snídaní.

Po překování malého kopečku nad Hlubočcem jsme sjeli do údolí a navštívili mimo program pravidelných exkurzí státní zámek Raduň. Stejně jako loni přišly vhod v tomto směru výjimečně dobré vyjednávací schopnosti mojí Jájušky. Měli sice ještě zavřeno, ale místní průvodkyně byly velmi laskavé a ochotně nám umožnily absolvovat prohlídku ještě před zahájením první řádné prohlídky. Zámek Raduň je snad nejpohádkovější zámek, jaký známe. Za komunistů zde byly sklady, depozitáře a škola a zámek postupně chátral. Naštěstí zde nikdy nebylo JZD. Nicméně už v 80. letech se zámek začal částečně rekonstruovat a nyní nají takovou interní normu, že každý rok zpřístupní veřejnosti jednu místnost. Letos to byla jídelna, kterou zpřístupnili asi před týdnem a my jsme tedy byli jedni z jejích prvních návštěvníků. Na stole byly dokonce opravdové zákusky a čerstvé květiny, takže to budilo dojem, že si panstvo jen před malou chvilkou někam odskočilo. Štěstím bylo, že loni opravili střechu, která byla v havarijním stavu. Byla to prý



Oře ve stáji



V zámeckém parku

dost nákladná oprava a nejsem si jist, jestli by letos v době všeobecné hospodářské krize dostali přidělené potřebné finanční prostředky.



Domy v Opavě

Nejnižším místem našeho dnešního putování byla perla Slezska - Opava. Je to město plné krásných domů význačných architektů, kde by se dalo pobýt delší dobu, ale bohužel nebylo mnoho času. A tak jsme jen zběžně nahlédli do kostela nanebevzetí Pany Marie v centru města, zhodnotili ohybné a necitlivě postavené nákupní

středisko u radnice a pokračovali v krasojízdě po státní silnici na Krnov a Město Albrechtice.

Minuli jsme rozhlednu v Úvalně i Krnovský hrad, neb obé bylo na kopci a kopců si dnes ještě užijeme měrou vrchovatou.

Krnov je rovněž překrásné město se zajímavou historií. Máme o něm doma DVD, ale bohužel jsem si ho před Bicyklem zapomněl pustit. Na náměstí uprostřed města je překrásná radnice spojená se spořitelnou, opodál tzv. Švédská zeď s arkádou ze 16. století, vybudovaná na zbytcích bývalých městských hradeb.

Také je zde poněkud zchátralá synagoga s opravenou věží. Jednou asi bude mít celá zelenou barvu. Před druhou světovou válkou sloužila synagoga místním lidem židovského vyznání, z nichž byla většina zavražděna v nacistických koncentračních táborech a do dnešních dnů se uchovala jen díky tomu, že v ní byla po válce zřízena tržnice.

Dále jsme dojeli do Města Albrechtic, kde jsme odbočili doleva na Hynčice. Pamatuji si, že jsme zde byli už asi před patnácti lety a dodnes si vzpomínám na výstavu betonových dinosaurů a pohádkových bytostí, které zde měl jeden místní člověk v zahradě. Ta výstava je zde dodnes. Každý v obci tento dům zná a tak nebyl problém se doptat.



Grácie v zámeckém parku



Přepad
u zámku
v Raduni



Centrum
Krnova



Zahrada v Hynčicích



Jurský park



Rodinná idylka



Ohromná třetihorní dinoptéra



Perníková chaloupka

Brána do zahrady byla otevřená a veliká, snad 5 metrů vysoká třetihorní dinoptéra se nedala přehlédnout. Opodál bojovali dva čtyřmetroví masožraví dinosauři, z rohu zahrady lezl nějaký vodní tylosaurus, nebo jaká potvora to byla, menších sošek zvířat, pralidí a pohádkových postaviček bylo nepočítaně. Myslím, že jich od minule ještě přibýlo. Majitel zahrady pan Jejich stál na zápraží a byl velice sdílný. Povídal nám o svém životě, jak pracoval v Ostravě i o tom jak sháněl na dinoptéru stavební povolení, jak veliké má základy a tak podobně. Myslím, že tato zahrada je jeho velká životní výhra, protože sem neustále proudí zvědaví návštěvníci a tak je stále ve společnosti a stále je o čem povídat. Vstup je volný, vstupné dobrovolné.

O pár stovek metrů dál si Jája všimla cedulky „zájezdní hostinec, kulturní památka“ a tak jsme neváhali a zatočili tam. Zájezdní hostinec byla budova z počátku 18. století, byla v soukromých rukou a bylo vidět, že její



Zájezdní hostinec v Hynčicích

majitel je člověk se srdcem na pravém místě.

Původně prý byla budova v dosti dezolátním stavu, ale postupně se rekonstruuje do původní podoby. Má novou břidlicovou střechu a je to opravdu velká plocha. Původní stavitelé zřejmě na peníze nehleděli. Dále jsou zde nové omítky, štuky kolem oken si dělal nynější majitel sám.

Formy na ně si prý zhotovil podle sotva znatelných zbytků kolem některých oken. Rovněž okna se snaží zrekonstruovat do původní podoby, žádné plastáky zde nenajdete. Dokonce nás pozval i dovnitř a ukázal nám místnost, kde byla původně hospoda, ale vzhledem k tomu, že se s rodinou balili na dovolenou, nechtěli jsme je příliš zdržovat. Ale ten dům má vůni historie a svou duši.

No a potom už přišly kopce, sice ne moc prudké, ale zato táhlé. Naši cestu vroubily lesy a krásně rozkvetlé louky na kterých se pásly krávy, Vít'a Dostál by řekl – ideální pastevní areály. Mateno prohlásil, že bychom měli Vít'ovi navrhnout, aby si pořídil mobilní kravín a kočoval po těchto ideálních pastvištích, podobně jako to dělají včelaři se svými úly.

Profil naší trasy v Jeseníkách připomínal tak trochu velbloudí hrby vysoké kolem 800 metrů. Na prvním hrbu se část naší skupinky odpojila a vzala to lesem po vrstevnici po zelené značce. My, kteří jsme si do lesních hvozdu netroufali jsme sjeli o dobrých 300 výškových metrů do údolí a potom si vyšlápli druhý velbloudí hrb na Revíz.

Revíz jsem v minulosti navštívil dvakrát a pokaždé přelo. Vždyť je to prý také nejdeštivější místo v Jeseníkách. Ale letos byl na nás náš meteorářský duch Zazel milostiv a nekropil nás.

V Revízu jsme nejprve navštívili stejnojmennou restauraci proslavenou jednak židlemi s vyřezávanými opěradly ve



Pastevní areály v Jeseníkách



Na prvním velbloudím hrbu



Restaurace Rejvíz

tvary obličejů známých osobností a jednak vyhlášenými borůvkovými knedlíky. Mimochodem, knedlíky ani letos nezklamaly. V této restauraci byla také rozkošná malá Adélka od rodiny, která knedlíkovala u sousedního stolu. A tato



Knedlíkování v Rejvízu

Adélka i přes důrazný nesouhlas své maminky chodila od židle k židli a každému obličej dala pusinku.



Dřevěný chodníček

Při odjezdu z Revízu jsme si ještě s Jájou zaskočili trošku bokem prohlédnout si Mechové jezírko a to vám byl opravdový balzám na duši. Bylo už asi 19 hodin a tak jsme tu byli s Jájou úplně sami a kromě svých kroků jsme slyšeli snad jen zpěv ptáků. Bylo úplně bezvětrí, takže ani stromy nešuměly. Hladina Velkého mechového jezírka byla tmavá a hladká jako vyleštěné zrcadlo. Les je opravdový zázrak a člověk vnímal, že je součástí přírody a patří sem a nikoliv do shonu moderní civilizace. Cítil jsem, že zde musí mluvit tiše aby nenarušila ta křehká a majestátní harmonie, která vládla všude kolem. Každý nepatřičný zvuk by ji byl rozbil na tisíc kousků.

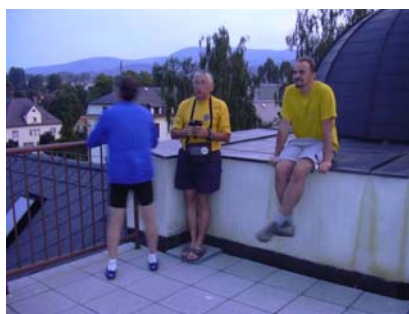


Panorama Mechového jezírka

Po sjezdu z Revízu do Jeseníku se nás na místní škole spojené s hvězdárnou ujal pan Pavel Klásek, který nechal společně se ředitelem školy navařit velké množství guláše, které přišlo neobyčejně vhod. Dále nám ukázal dalekohled s průměrem 300 mm od pana Drbohlava a celý zbytek večera jsme potom strávili v družné debatě nejprve na pozorovací terase a posléze v prostorách hvězdárny.



Hvězdárna Jeseník



Povídání s panem Kláskem



Dalekohled v Jeseníku

Hezký okamžik nastal, když náš podžito Karel Bejček popisoval jak se ho nějaká paní ptala, zda v jižní Anglii opravdu viděl běhat psa Baskervilského. Řekl jsem mu, že jí měl říct, že už od tohoto příběhu uběhla hromada let a tak že tam ten pes dnes už neběhá, nýbrž jen tak pomalu chodí.



Soumrak nad Jeseníkem



Briefing v Jeseníku



Hajdy do hajan

Třetí etapa

Úterý 7.7.2009

(délka 94 km, max. 60,7 km/h, průměr 19km/h)

Je krásný den, za okny tělocvičny nás vítá modré nebe a sluníčko. Tělocvična i hvězdárna v Jeseníku jsou součástí unikátního komplexu bývalého kláštera Voršilek, kde jsou dále škola a skleník a kde sídlí také různé volnočasové instituce.

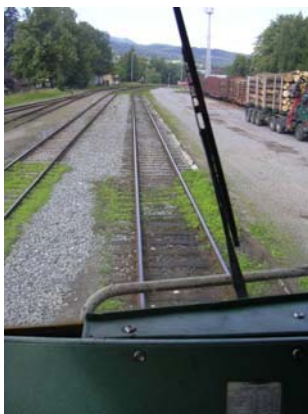


Příjezd Berty

Pan Klásek nás všechny pozval na snídani a potom zavedl peloton Ebicyklistů autem na nádraží, kde nám náš polní hejtman sjednal prohlídku rychlíkové dieselelektrické lokomotivy Berty 749 vyrobené v roce 1968 a doposud používané. Byla slyšet už z dálky, protože tento model nemá na výfuku namontovaný tlumič a z Brna do Jeseníku přijela přesně na čas, za což patří udělit ČD pochvala. Výkon šestiválcového motoru činí 1300 koní, maximální rychlost je 100 km/h. V kabině jsme si prohlédli známé tlačítko, na které musí strojvedoucí každých 15 sekund zmáčknout aby se vlak automaticky nezastavil a ve strojovně nám dokonce ukázkově nahodili dieselelektrický agregát. Byl tam takový hluk, jako když spustili mlýn ve filmu Na samotě u lesa a takové vedro, že bych byl určitě vyhrál soutěž myšáka mokré tričko. Připadlo mi, že celý systém lokomotivy je velice komplikovaný. Za cenu toho aby bylo možné ušetřit převodovku musí být nainstalovaný generátor



Palubní deska Berty



Očima strojvůdce



Ve strojovně Berty



Berta v plné kráse

vyrábějící energii pro elektromotory umístěné na kolech. Nacházela se zde také různá turbodmychadla a turbíny, obrovské filtry na sání čerstvého vzduchu. Zasněžený výklad vedl přítel našeho polního hejtmána pan Ilja Šín. Už podle příjmení je jasné, že má k železnici velmi blízko. Apropo, tímto vlakem také přijel a potom s námi absolvoval jednu etapu Ebicyklu.

Když skončila prohlídka lokomotivy, posunuli jsme se asi o půl kilometru do kopce k památníku čarodějnických procesů v 17. století, kde jsme zinscenovali živý obraz upálení čarodějnice Jáji. Období upalování čarodějnic trvalo celých 60 let a muselo to být doopravdy příšerné. Tři generace nepoznaly nic jiného. Hloupost, hamyždnost a závist a s tím spojená bída a utrpení vládly tehdy světem, ale ruku na srdce, bylo snad 20. století lepší?



Čarodějka Jája



Jeseníky od památníku čarodějnic

A pak hurá přes Lázně Lipová do sedla Ramzová. Zde jsme s hejtmánem a jeho družinou poobědvali a vydali se hledat prvorepublikový velitelský bunkr, ale ten byl bohužel tak dobře ukrytý, že se nám jej vůbec nepovedlo najít. Večer jsme se potom dozvěděli, že nemilosrdnému samaritánovi Petrovi Lemešovi se to povedlo a tak bylo experimentálně potvrzeno, že bunkr opravdu existuje.



Stoupání do sedla Ramzová



Hejtmánova družina



Sedlo Ramzová

Pod kopci následovaly Hanušovice, kde jsme nemohli odolat a dali si v místní Lidové hospodě Hanušovický ležák – ryzí pivo z hor.



Na zdraví !

No a potom se už pokračovalo víceméně po rovině.



Stínohra

Přijeli jsme do vesnice Hrabová, kde se nachází unikátní kostel s kopulí hvězdárny na kostelní věži. Bohužel, před časem odfoukl kopuli z věže vítr a tak je již v současnosti osazená napevno a nelze s ní otáčet. Dalekohled je umístěný pod zvonící a potřeboval by poněkud zrekonstruovat. Ale to není důležité. Pan farář byl veskrze osvětlený člověk a tento stánek boží Církve československé husitské symbolizoval harmonický vztah vědy a víry. Také svědčil o skutečnosti, že tato církev zcela určitě není zkostratělá a dogmatická.



Kostel Hrabová



Unikátní kostel s hvězdárnou



Pod chrámem s kalichem



Chrámový dalekohled



V kostelní hvězdárně



Komenského zvon odlitý v Brně



Socha Eskymo Welzla



Živý obraz pod sochou Eskymo Welzla

Nevím už kdo potom navrhl, že se ještě vrátíme asi 10 km zpět po trase do Zábřehu, protože se na místním nádraží nachází zajímavá socha zdejšího nejslavnějšího rodáka Jana Eskymo Welzla. My jsme tento návrh přijali s radostí, protože Zábřeh je rodištěm další, pro nás ještě mnohem významnější osoby - kamaráda, hračkového magnáta a tenisového sparingpartnera Jirky Barvíře.

Socha Eskymo Welzla hýří optimismem a přímo vybízí k tomu, aby lidé nasedli do vlaku a vydali se za hranice všedních dnů někam do dalekých krajin. A protože bylo horko, zakoupili jsme si v nádražní restauraci eskymo a potom se už definitivně obrátili do správného směru na Mohelnici.



Odchod na večeri v Mohelnici



Pasování nováčků

V dálce na obzoru jsme po pravoboku minuli věznici Mírov, nejstarší budovu v naší republice, která slouží nepřetržitě témuž účelu. Proslavená je dnes navíc nedávným útekem vězně Kajínka. Směrem nad vysočinou se blýskalo, ale do Mohelnice jsme dojeli ještě než začalo pršet. V noci potom přšlo velice vydatně a předpovědi meteorologů věštily silný déšť s krupobitím, nárazovitý protivítr, zimu, jízdu do kopce a bláto. Doufáme, že se vyplní jen ta jízda do kopce. Ubytování jsme byli v tělocvičně místní Obchodní akademie. Místostarosta Mohelnice, pan Nenkovský nám připravil vynikající uvítací chlebičky s olomouckými tvarůžky, je holt vidět, že už jsme na Olomoucku a potom nás pozval do restaurace Brusova hospoda, kde proběhl briefing, vyhodnocení kol a pasování nováčků. Užili jsme si zde dosti legrace, líbila se mi například příhoda, kterou popisoval Vít'a Dostál: V Hlubočci, kde jsme oslavili mezinárodní rok astronomie 2009 jsme měli, jak už jsem psal, k této příležitosti přes silnici rozvinutý veliký transparent. A prý šli pod ním nějaký tatínek s malým klučinou, který se jej zeptal co je na tom transparentu napsáno. A tatínek mu řekl: Nevím, asi je zde sraz nějakých mimozemšťanů.

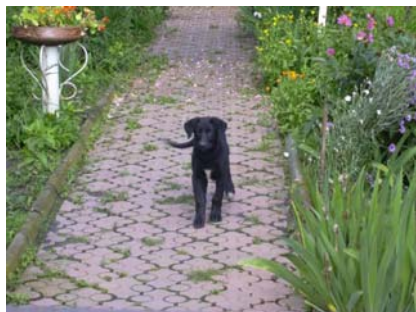
Čtvrtá etapa Středa 8.7.2009

(délka 107,9 km, max. 60,9 km/h, průměr 14,5km/h)

Včera v noci jsme s Jájou cestou z restaurace do tělocvičny v setmělé Mohelnici zabloudili. Pouliční lampy místy vůbec nesvítily, všechno kolem se lesklo a my jsme na vlastní kůži zjistili, že přšlo opravdu velice vydatně. Nicméně nad ránem se nebe vypršelo a když jsme vstali, probleskovala už místy modrá obloha. Doufáme, že polojasno vydrží po celý den.

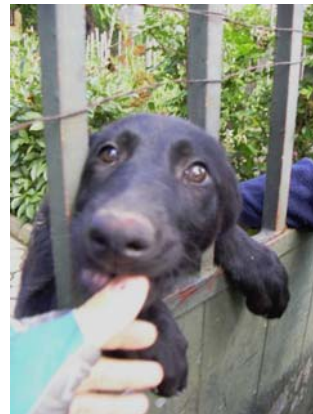
Nicméně silnice byly stále ještě mokré a nebýt blatníků, vypadali bychom oba jako táta z filmu Obecná škola.

V Mohelnici se od nás odpojil Vladimír Homola, který zamířil přes Brno do Číny na pozorování zatmění Slunce, nejdelšího v tomto století. Budiž mu obloha jasná a Slunce tmavé.



Mohelnická Eliška

Při výjezdu z Mohelnice si Jája všimla v jedné zahrádce pobíhajícího malého černého štěněte, k nerozeznání od naší Elišky z Troskotovic. Eliška je kříženec huskyho a labradora a i když tento exemplář byl kříženec dvou zcela odlišných plemen, výsledek byl na vlas, ba co dím, na chlup stejný.



Připojili jsme se ke skupince s Pavlem Klečkem, Luděkem Dlabolou a Matenem a společně překonali první stoupání. Vlevo byl v dálce zasazený do krajiny hrad Bouzov. Následovala krátká přestávka v Městečku Trnávka na občerstvení a potom šlapeme dál ať to odsejpá. Cesta je dnes ještě dlouhá.



Na dohled od Bouzova



Smířící kámen u cesty

No a pak abych to zkrátil - do kopce, z kopce, do kopce, z kopce atd. Co se týče převýšení je tato etapa určitě náročnější než ta předchozí Jesenická. V obci Pohledy jsme si prohlédli na kapličky sluneční hodiny a v následující obci Sklené jsme dokonce našli Sluneční hodinářství! Zřejmě se jedná o výrobu slunečních hodin a v případě špatného počasí (tzv. nečasu) i autorizovaný servis těchto hodin.



Sluneční hodiny v Pohledech



Sluneční hodinářství



Památná lipa ve Vendolí

Mezi tím jsme se vyhnuli jedné přeháňce vlevo, další přeháňce vpravo a do třetice jsme se před deštěm schovali asi 10 km před Políčkou ve vesnici Vendolí. Ale bylo to dobře, protože díky této přestávce jsme zde objevili překrásnou památnou lípu s vykotlaným kmenem. Přeháňky nás však zlobily i nadále. Před tou další, která se na nás hrnula přímo od Políčky jsme nejprve uhnuli doleva s tím, že ji objedeme, ale nakonec jsme se spasili spurtem na poněkud vybydlené nádraží v Pomezí.

A pak už konečně přišla Políčka, malebné městečko s krásně zachovanými městskými hradbami. Zde jsme navštívili soukromou hvězdárničku pana Romana Ehrenbergera. Optika dalekohledů je od pana Drbohlava, hlavní dalekohled v pozorovatelně měl montáž od pana Středy, ale celý mechanismus si už pan Ehrenberger vlastními prostředky předělal k obrazu svému. Refraktor o průměru 15 cm nám ukázal hezkou skupinu skvrn na Slunci patřící k novému slunečnímu cyklu, první pořádné skvrny snad po několika letech. Pan Ehrenberger nám ještě předvedl skládacího dobsona s průměrem 40 cm, kterého vyráběl Milan Antoš. Řemeslné zpracování tohoto dalekohledu je prostě dokonalé, jako kus nábytku a na rozdíl od mého „ropovodu“, který má stejný průměr, si jej pan Ehrenberger obslouží sám, což je myslím jeho hlavní výhoda.



Observatoř pana Ehrenbergera



Teleskopy pana Ehrenbergera



Dobson od Milana Antoše



Skvrny na Slunci

U pana Ehrenbergera jsme se setkali s naším nemilosrdným samaritánem Petrem Lemešem, se kterým jsme si zamlsali jahodový koktejl v mléčném baru na náměstí. Jako by se člověk vrátil zpět do dětských střevců. Kdysi takový koktejl mívali i v Brně na náměstí v někdejší legendárním restaurantu Sputnik, ale kdepak je dnes Sputniku konec.



Bonsajová
zahradka ve
Sněžném



Posilnění koktejlem jsme si pak zaveleli „na kůň!“ a vydali se společně dobít Žďárské vrchy. Nebe pořád hrozilo deštěm, foukal chvílemi docela silný, jak by se psalo v knížce S Byrdem na jižní točnu - protivný vítr, zkrátka podmínky přesně dle Ebikodexu. Ve stoupání do Sněžného nás ještě dostihli a předjeli pavůkmistr Martin Štědroň, Pavel Kleczek, Vít a Dostál, Mateno, podžito Karel Bejček a další zdatnější jedinci. Petr Lemeš však zůstal s námi a tak jsme si společně prohlédli bonsajovou zahradu ve Sněžném a potom se Petr Lemeš nechal přesvědčit a zajel s námi do Kuklíku navštívit Prof. Petra Schneidera, který zde má chalupu a sbírku unikátních astronomických přístrojů. A myslím, že nelitoval.

Dopoledne jsem se sice Prof. Schneiderovi nemohl dovolat, ale měli jsme štěstí, protože byl právě se svou ženou na chalupě a všechno nám ochotně ukázal. Apiánův kvadrant, sluneční hodiny, 3m vysoký gnómon a především funkční armilární sféry pro měření poloh planet přímo v ekliptikálních souřadnicích. Takovéto zařízení používal například ke svým měřením Tycho Brahe. Na půdě má zde potom ještě 33cm dobsona s dřevěným tubusem a v chalupě různé druhy historických hodin. Ke gnómonu se váže krásná příhoda týkající se obrubníků zapuštěných do země, které tvoří jeho ciferník. Pod těmito obrubníky už po léta doluje krtek a přestože mají obrubníky spodní okraj širší než horní, propadají se pozvolna do země a zarůstají trávou. Prof. Schneider nemá to srdce krtek ubezdušit a tak říkal, že lidé dneska létají na Měsíc, provádí srdeční operace bez otevření hrudníku, ale na krtek jsou všichni krátkí. Rozhodně to není na zahrádce žádný pomocníček s rýčkem, jak ho vidí děti, ale je to pěkná potvůrka. Je také zajímavé, že se všechny krtčí hromádky nalézají pouze na zahradě a za ohradou na louce není ani jediná. Paní Schneiderová nám potom nabídla klobásku s chlebem a tak jsme tuto astronomicky zajímavou chalupu rovněž řádně vyplnili ve stylu husitských jízd.



Chalupa v Kuklíku



Apiánův kvadrant



Armilární sféry



Gnómon



Sluneční
hodiny

Ohlédnutí
za Kuklíkem



Z Kuklíku jsme již odjížděli dost pozdě a tak jsme již museli vynechat návštěvu astronomického tábora na Medlově. Pokračovali jsme přes Kadov a Fryšavu a nejkratší cestou směřovali do Žďáru nad Sázavou. Cestou jsme ještě dostihli starší práce Prof. Komrsku a tak jsme dál pokračovali všichni společně.

Táhlo už k deváté hodině večerní, pomalu se již stmívalo a tak jsme si mohli vychutnat náladu usínající Vysočiny. Hned vedle silnice se pásli dva malí koloušci u kterých zvědavost chvíli vítězila nad plachostí.



Zvědaví
koloušci
u Fryšavy



Na vrcholu
stoupání

Ve Žďáru se potom o nás dobře postaral Pepa Klement, pověřený Martinem Křižovičem, který nám zajistil dojezdový guláš, důstojné podmínky pro přednášku našeho polního hejtmana i přepychové ubytování pro všechny na nafukovacích matracích v místní Orlovně. Tato etapa byla asi nejtěžší v celém letošním ročníku Ebicyklu o čemž svědčí například naše dnešní průměrná rychlost, která v porovnání s předchozí etapou klesla o téměř 5 km/h. Není divu, že většina Ebicyklistů toho večera usnula jako když je do vody hodí a spala jako nemluvnata. Dobrou noc!

Pátá etapa Čtvrtek 9.7.2009



Společný odjezd z Orlovny

Dneska to asi odstonám. Když jsem večer uléhal ke spánku, bylo tak teplo, že jsem si ani nezapínal spacák a spal jsem v podstatě jen tak bez přikrytí. V noci ale někdo otevřel dokořán okno a tak jsem do rána pořádně prochladl. Je zajímavé, že mne zima neprobudila. Doufám, že to nebude mít po zbytek naší spanilé jízdy nějaké zlé následky.



Hvězdárna ve Žďáru nad Sázavou



S Pepou Klementem

Prvním zastavením na naší dnešní trase byla opuštěná lidová hvězdárna ve Žďáru, kterou se snaží Martin Křižovič se svými kamarády uvést po létech do provozu. Založili zde astronomický kroužek a zdá se, že jsou na správné cestě. Držím jim palce. Bohužel oproti původnímu předpokladu elektrický kabel je i v době naší návštěvy stále překopnutý a elektřina tudíž stále nejde. Doufáme, že se tento problém v brzké době vyřeší. Hlavním dalekohledem hvězdárny je Cassegrain o průměru 25 cm. Oproti podpisu v pamětní knize jsem každému Ebicyklistovi rozdál dojezdovou mapku na brněnskou hvězdárnu ve směru od přehrady (Príglu) a od vesnice Česká, přičemž dojezd od přehrady byl jednoznačně zajímavější. Cestou si totiž mohli Ebicyklisté prohlédnout dvě zajímavosti týkající se místního kosmického a jaderného výzkumu.



Dalekohled ve Žďáru



Odjezd z hvězdárny

1. Na Mysu Rakoveral jsem je upozornil na volně stojící nízkorozpočtovou raketu na tuhá paliva. Mohla by se stát nástupcem dnes již dosluhujících a mimořádně nákladných raketoplánů. Pracuje na principu spalování dobře vyschlého dřeva. Jako okysličovadlo se používá běžný atmosférický kyslík, který si raketa vynesle v pěti oddělených komorách.
2. Asi o 200 metrů dále po cestě bylo možné otestovat brněnský dřevěný urychlovač Prigltron. Na vlastní kůži si zde mohli Ebicyklisté vyzkoušet obíhání i kolize s elementy obíhajícími v protisměru. Jak je vidět, sice se zde dosahuje menších oběžných rychlostí než například v LHC, ale tento nedostatek bohatě vyváží množství obíhajících částic, takže výsledné srážkové energie jsou v porovnání například s LHC obrovské...



Nízkorozpočtová dřevěná raketa



Dřevěný urychlovač Prigltron



Náš dnešní
oř už čeká



Bistro
Vesna



Předjíždění
Ebicyklistů



Cestou
do Brna



Příprava
na příjezd
pelotonu

Dnešní etapa je pro mne a pro Jáju zajímavá tím, že neujedeme ani metr. Vzhledem k tomu, že musíme být v Brně první, domluvili jsme se s Jiřím Krejsou a Petrem Kaděrkou z vozové hradby a absolvovali cestu v našem doprovodném vozidle společně s bágly.

Při odjezdu ze Žďáru jsme se s Jiřím Krejsou zastavili v bistro Vesna, kde se podle našeho názoru zastavil čas, co se cen týče, v roce 1992. Přitom prodavačky jsou zde usměvavé, prostředí příjemné, Žádné jídlo včetně příloh zde nepřekračuje cenu 60,-Kč. Vesna je z tohoto důvodu vyhlášená široko daleko a zastavují se zde strážníci z celého Žďáru a okolí. Co nedosáhnou marží, doženou množstvím zákazníků. Jája zde nakoupila za 36 korun mísu smažených květáků a tak jsme měli oběd pro celou rodinu.

Cestou jsem potom záviděl našim druhům, kteří si to sypali na svých věrných ořích z kopce a po větru. Jirku Krejsu jsme vysadili v Drásově, kde podle popisu Ebicyklistů později následovalo bohatýrské uvítání pivem a chlebem se sádlem a já s Jájou jsme pokračovali směrem na naši domovskou hvězdárnu v Brně. Cestou jsme se krátce zastavili v Řečkovicích, kde jsme pozdravili naši brebentilku Verunku a poděkovali mojí mamičce - babičce za hlídání a potom jsme dorazili na Skřivanku, kde nás už čekal náš druhý skřítek Honzíček a Jájina sestra Ajka. Tímto bych rád všem, oběma našim rodičům i Ajce a její dceři Monice velmi poděkoval za hlídání našich ratolestí, protože bez jejich vydatné pomoci bychom se Ebicyklu na tandemu určitě nemohli zúčastnit. Trošku jsme si pohráli s Honzíkem, vysprchovali se a začali chystat pohoštění pro uvítání pelotonu Ebicyklistů na naší domovské hvězdárně.



Jirka Krejsa doma



Uvítání spanilých Ebicyklopěžníků v Brně



Jeník vítá Ebicyklisty v Brně



Pozorovatelná v Brně



Neúspěšné hledání Saturna ve dne

Před hvězdárnou jsme rozvinuli transparent „Vítáme účastníky Slezskomoravského koštování Z.D.E.“, který jsme podepřeli Honzíkovým dětským kolem a dvěma berlemi pro každý případ, které však nakonec nebyly potřeba. Dojíždějící Ebicyklisty jsme pohostili chlebem s uzeným masem aby si řádně promastili žaludky. Když už sjeli z tej vysočiny a dorazili až na tů našu jižní Moravu, nechali je totiž následně vybrat mezi odrůdami Kerner a Vlašský Ryzlink z našich zdrojů. Zde bych také chtěl ocenit vydatnou pomoc Jeníka Hollana, který měl ten den na hvězdárně dozor a který se dojíždějícím Ebicyklistům věnoval ze všech sil.

Ebicyklisté se nejvíce sjížděli kolem 18 hodiny. Ve 20 hodin zahájil oficiální program ve velkém planetáriu Jirka Dušek uvítací zdavicí s přáním opětovné návštěvy Ebicyklu po dokončení plánované rozsáhlé přestavby hvězdárny za tři roky a pořadem o planetě Saturn, která ukazuje budoucí směr vývoje autorských pořadů na naší hvězdárně. Tímto mu velmi jako novému řediteli děkuji za možnost ubytování Ebicyklu v prostorách naší hvězdárny a ukončení dlouhého období, kdy Ebicykl brněnskou hvězdárnu vždy jen různě objížděl. Vždyť brněnská hvězdárna, přestože je to velká instituce s dlouholetou tradicí postavenou na výjimečných osobnostech a kde dokonce náš polní hejtman začínal svou astronomickou kariéru, patřila k doposud nejméně navštěvovaným Ebicyklistickým zastavením.

Po pořadu o Saturnu následoval krátký briefing a potom nám v kopuli s 20 cm refraktorem náš polní hejtman Jura Grygar vyprávěl o historii této hvězdárny a jak to na hvězdárně chodilo za jeho časů. Na závěr jsme na popud vícehejtmana pro všechno Sira společně zapěli pár písní z meteorářského folklóru. Zejména u písně „Mám rád ementál“ zněl nad Kraví horou Jeníkův zvučný hlas obzvláště vznešeně.



Brněnský coelostat



Jak se chytá Slunce v přednáškovém sále



Ve velkém brněnském planetáriu



Večerní demonstrování polního hejtmána



Kola v kopuli u „dvacítky“

Šestá etapa

Pátek 10.7.2009

(délka 67,8 km, max. 50,5 km/h, průměr 15,3km/h)



Probuzení v Brně

Je nový den 7 hodin ráno. Probudil jsem se a vyrazil do samoobsluhy u kostela pod hvězdárnou pro rohlíky, abychom mohli připravit našemu pelotonu malé občerstvení před cestou. Rohlíky s máslem a medem a k tomu čaj. Ráno o půl deváté ještě volal Jirka Dušek, že nestíhá a že se s námi bohužel nepříjde rozloučit osobně, ať vyřídím pozdravení. Přesně v 9 hodin se zde ale objevil Jeník Hollan, který splnil slovo a přijel právě včas aby stihl hromadný výjezd a aby s námi absolvoval alespoň část naší spanilé jízdy. Rovněž se dnes v pelotonu objevila Olga Kracíková. Naproti tomu se dnes od nás odpojil



Občerstvení v Brně



Hostitelka Jája

Lubo Urbančok, který následuje příkladu Vladimíra Homoly a odjíždí do Číny pozorovat temné Slunce. Jsem zvědav, jestli se jim podaří uvidět popelavý svit Měsíce před slunečním diskem, přímý důkaz toho, že Slunce opravdu zakrývá Měsíc. Když jsme s Jájou byli před pár lety na zatmění v Turecku, byli jsme z tohoto velkolepého úkazu tak unešení, že jsme si obrysy měsíčních moří uprostřed sluneční koróny zapomněli všimnout. Tak ať mají štěstí alespoň oni.



Dobry duch Jeník Hollan



Skupinové foto v Brně

Ještě jsme stihli zkontrolovat pořádek na hvězdárně a potom jsme společně vyrazili mezi zahrádkami z Kraví hory k našemu prvnímu postupnému cíli. Byl to docela pěkný pohled na barevnou šňůru Ebicyklistů táhnoucí se v délce snad několika stovek metrů. Někteří si ani nevšimli,

že jsme projeli asi 100 metrů jednosměrnou v protisměru, zato řidič jedoucí ve správném směru zcela určitě ano. Ale jelikož v jednotě je síla, byl řidič zcela bez šance.



Barevný had Ebicyklistů



Společná jízda Brnem



S Jeníkem v čele

Na křižovatce ulic Demlova – Trávníky se nám pak podařilo rozetnout snad nejfundamentálnější otázku z nejfundamentálnějších a sice jednoznačně určit střed vesmíru.



Hledání středu vesmíru



Hledání se začíná dařit



Střed vesmíru nalezen !



Jája na místě kolem kterého se točí svět



Rovněž naše královna Daniela dosáhla ve čtvrtěk středu

Před léty Jiří Grygar publikoval informaci, že v dobách svého pobytu v Brně určili spolu s matematikem Ženíškem střed vesmíru do jedné z kanalizačních vpustí na křižovatce ulic Demlova – Trávníky, přesně napůl cesty mezi jejich tehdejšími bydlišti. Asi 14 dní před letošním Ebicyklem jsem se s naším hejtmanem náhodou setkal, když byl v Brně na mezinárodní astronomické konferenci a potvrdil mi, že se jednalo o vpust' přesně uprostřed křižovatky. Tak jsem se tam vydal, ale střed vesmíru jsem ke svému zděšení nenašel! Kus mimo střed se nacházela kanalizační šachta a tři vpustě byly na okraji křižovatky. Plynuly z toho pouze dva možné závěry. Buď se v případě šachty mění jeho vzhled a navíc se střed vesmíru posouvá (to by ovšem znamenalo, že někdo našel pevné místo ve vesmíru), nebo se náš vesmír začíná štěpit a středy jsou dnes již tři na kraji křižovatky! K vyřešení tohoto rébusu je potřeba, aby se v časoprostoru setkali Jiří Grygar a zmíněná křižovatka a příležitost pobytu Ebicyklu v Brně se zdála být nanejvýš příhodnou. Nakonec se ukázalo, že splnění těchto podmínek bylo nejen nutné, ale i dostatečné a střed vesmíru byl jednoznačně identifikován. Avšak nikoliv jako vpust' kanalizační, nýbrž jako šoupátko vodovodní. Hurá!!! Teď už můžu klidně spát! Sestavili jsme živý obraz, ze kterého je

jednoznačně vidět o které šoupátko se jedná (v blízkosti jsou totiž další tři) a pořídili řádnou fotodokumentaci.



Polní hejtman doma



Lubo vyráží do Číny

Potom jsme se všichni vydali k domku, kde náš polní hejtman v dobách svého mládí pobýval. V 50. letech, v dobách tuhé totality, prý míval tento dům šedou barvu. Dnes v dobách demokracie je jásavě růžový. Bylo by jistě zajímavé sledovat počínání současných majitelů, kdybychom na ně zazvonili, že se chceme všichni podívat dovnitř, jelikož náš hejtman měl okno do dvora.

Potom jsme se vrátili stejnou cestou kolem Mendlovy zemědělské a lesnické univerzity na křižovatku u bývalého zimního stadiónu, kde na nás čekala Jájina sestra Ajka s naším malým Honzíčkem na kole. Honzík potom ujel asi 200 metrů v čele pelotonu Ebicyklu a zcela určitě se tak stal nejmladším lídrem v dějinách spanilé jízdy. Poslední den je dnes Honzík čtyřletý, až se zítra probudí, bude už mít pět.



Honzíček v čele spanilé jízdy



Tak ahoj za pár dní !

No a potom převzal štafetu zase náš tandem a vyvedli jsme Ebicyklisty z Brna přes Zamilovaný hájek a Mokrou Horu na lesní asfaltku do Soběšic.



Odjezd z Brna

Dále se stoupalo do Útěchova a klesalo kolem zříceniny Ronov do Adamova. Zde jsme v tunelu pod tratí přečkali menší přeháňku a dále se vydali Josefovským údolím zase do kopce. Zastávku jsme si udělali ve Staré huti, kde jsme si prohlédli velice zajímavou výstavu o hutnictví od dob nejstarších až do dneška. Tou dobou jsme se již definitivně spojili s královnou Danielou a celý zbytek etapy jsme absolvovali pospolu. Další zastávka

následovala pod majestátní Býčí skálou uprostřed Moravského Krasu, ale vchod do jeskyně byl uzavřený.



Stará huť

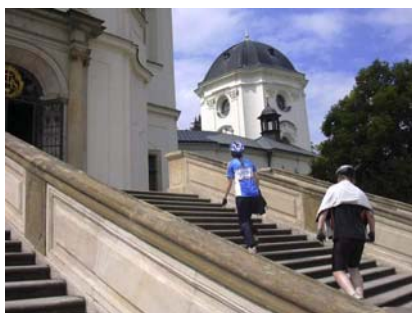


Býčí skála

Tak jsme jeli dál do kopce až do Křtin, proslavených překrásným mariánským poutním kostelem. Jedná se mimořádně monumentální katedrálu, asi nejslavnější dílo Jana Blažeje Santiniho, zkrátka baroko nejbaroknější. Má překrásně zdobený interiér, skvostný oltář, ohromnou kopuli a neobyčejně zajímavé obrazy rozdělené na segmenty zobrazující výjevy z ukřižování Ježíše.



Poutní chrám ve Křtinách



Návštěva Křtin



Interiér chrámu ve Křtinách

Pavůkmistr Martin Štědroň spolu s tovaryšem Petrem pak dali jedno dobře vychlazené a pokračovalo se dál do kopce směrem na Jedovnice. V Jedovnicích by měla být na náměstí vyhlášená restaurace Olšovec, ale podle aktuálních referencí Ebicyklistů už prý také není co bývala. Tak jsme se drželi naučení, že chytrý člověk se poučí z vlastních chyb, ale moudrý z chyb ostatních, zeptali se místních a přesunuli se z pohostinství Olšovec ke stejnojmennému rybníku a využili služeb nově vyhlášené Hospůdky na Barachově.



V Hospůdce na Barachově

V této hospůdce mají zajímavě řešené toalety. Dámské toalety jsou veskrze normální, ale dveře na pánské vedou přímo ven z restaurace. Opravdový vchod na pánské toalety je totiž z venku, ale když jsem otevřel dveře označené čurajícím chlapečkem a ocitl se na ulici, musel jsem mít takový výraz v obličeji, že to rozesmálo i číšnici.

V Hospůdce na Barachově jsme přečkali další přeháňku. Sotva jsme však setřeli kapky ze siců a vyjeli, neuplynula snad ani čtvrt hodinka a začalo pršet znovu. Tentokrát jsme dešť přečkali pod přístřeškem jednoho rodinného domku, kde nás paní domu dokonce zvala dovnitř. Ale bylo vidět, že dešť za chvíli ustane a tak to ani nestálo za to. Potom jsme konečně pokračovali dál po cestě plné kaluží. Protože nám stříkalo na nohy, rozvíjeli jsme debaty o tom, že by se měly prodávat speciální cykloholínky. V podstatě by to měly být gumáky s kuframa vespod. Dělali jsme si srandu, že jsme objevili díru na trhu a že se půjdeme podívat do nějaké cykloprodeje a tento sortiment jim nabídneme místo okoukaných návleků. Nakonec vymyslela Jája fikaný způsob jak uspořádat nohy tak, aby jí na ně nestříkalo a já jsem se na své pülce tandemu také nějak zkroutil. Když nás pak při sjezdu z kopce uviděl náš nemilosrdný samaritán, prohlásil, že se jedná o zcela novou manželskou polohu. Už vidím palcový titul: „Věhlasný MUDr. Petr Lemeš doporučuje nové manželské polohy“ - a pod tím by byl náš obrázek jak jedeme s Jájou v dešti na tandemu se zvednutýma nohama.



Nová manželská poloha

Po levoboku jsme minuli vysílač Kojál, před námi se rozsvítil oblok duhy a takto jsme přijeli do vesnice Senetářov se zajímavě řešeným moderním kostelem postaveným v podobě Noemovy archy.



Kostel v Senetářově



Oltář kostela v Senetářově



Moderní, ale moc hezká křížová cesta

Zajímavost kostela spočívá především v tom, že byl postaven v roce 1971, což je naprostá výjimka. V době normalizace a později až do listopadu 1989 prý vznikly v celé naší republice pouze tři nové svatostánky. K tomuto kostelu se navíc váže ještě jedna zajímavá historie. Když byl prý dostavěn, dostali duchovní na výběr ze dvou možností: buď bude vysvěcen a potom uzavřen (nějaký důvod se vždycky najde), nebo nebude vysvěcen ale zůstane přístupný veřejnosti. Zvolena byla druhá možnost. Při jeho otevření byl prý Senetářov obšacován estébáky, ale přesto přišlo z okolí asi 5000 lidí! Ani se moc nedivím. Když si představím, že to bylo období nedlouho po okupaci naší republiky „spřátelenými“ vojsky Varšavské smlouvy, je jasné, že každý chtěl komunisty co nejvíc naštvat. Kdyby se podobná situace opakovala dnes, šel bych určitě na otevření taky a ač jsem bez vyznání modlil bych se ze všech sil ať jde Ivan co nejrychleji domů za svou Natašou. Bohužel se čekalo skoro 20 let. A že nebyl po celou dobu komunismu tento kostel vysvěcen zase prý až tak moc nevadilo,

protože bohoslužby se někdy konají i v přírodě pod volným nebem, kde také nikdo nic nesvětí. V Senetářově jsme se ještě s královnou Danielou najedli třešní, asi poledních v tomto roce.



Muzeum tradičních řemesel v Senetářově

Cestou jsme si dále prohlédli bohužel pouze zvenku technickou památku – větrný mlýn v Ruprechtově z roku 1873 s velice zajímavě řešeným větrným kolem, tzv. Halladayovou turbínou. Dovnitř bohužel přístup nebyl možný, protože se tento objekt komerčně pronajímá a majitel si nepřeje aby byli jeho hosté rušeni.



Větrný mlýn v Ruprechtově



Umělecké foto s kolem Petra Lemeše



Sluneční hodiny na kostele v Drnovicích

V Drnovicích jsem si ještě vyfotil kostel se slunečními hodinami a kolem osmé hodiny jsme pak šťastně dorazili do tělocvičny základní školy ve Vyškově, místa našeho nocování.



Briefing ve Vyškově



Viktor jelínek se svým kolouškem

Vyškovskou hvězdárnu jsme tentokrát bohužel nenavštívili, protože je skoro ze všech stran obklíčena dinosaury z dinoparku a není k ní žádná rozumná přístupová cesta. Koukat se tak na ní dá nyní jen zvenku. Nicméně plánují se zde také poměrně rozsáhlé stavební úpravy za mnoho miliónů, takže doufejme, že se v rámci těchto prací příjezd ke hvězdárně nějak vyřeší. Petr Hájek se podobně jako Martin Křížovič ve Žďáru omluvil, nicméně ubytování zajistil ve spolupráci s paní ředitelkou školy na jedničku.

Ve Vyškově se ještě k Viktorovi Jelínkovi připojila jeho žena Vlasta i se dvěma malými koloušky.

Měsíc a Jupiter jsou dnes v konjunkci a tak i já se chystám přiblížit se ke svému spacáku a ulehnout do hajan. Dobrou noc a díky za tento den!

Sedmá etapa Sobota 11.7.2009

(délka 88 km, max. 57,8 km/h, průměr 17,1 km/h)

Ráno byl odjezd stanovený stejně jako v Brně na devátou hodinu. Později nám náš hejtman popisoval setkání s manželem paní ředitelky, která se o nás ve Vyškově vzorně starala. Jakmile prý Jiřího Grygara uviděl, řekl mu, že je mu velmi povědomý a zeptal se, zda není v nějakém příbuzenském vztahu k tomu hvězdáři, kterého zná z televize. A tak mu náš polní hejtman potvrdil, že ano. Pamatuji se, že takřka obdobná příhoda se stala Jiřímu Grygarovi v Bratislavě, když jsme odjížděli na zatmění Slunce do Turecka. Tehdy se pokud vím také nepřiznal. Je to holt úděl mediálně známých osobností. Někdy může být popularita na obtíž, ale někdy to může být docela legrace.

Člověk by řekl, že laťka z předchozích etap byla nastavena velmi vysoko a že jí jen ztěží může něco překonat. Ale stalo se. Štěstí nám přálo a podařilo se nám vyplnit hned dvě neplánovaná místa ve Slavkově u Brna.



Invaze na zahradu pana Kábrta

Nejprve naše družina doprovázející polního hejtmana doslova přepadla nic netušícího pana Kábrta. Je to fotograf a právě když jsme zazvonili, chystal se odjet fotografovat svatbu v Bučovicích. Otevřel nám jeho syn a vpustil asi 20 Ebicyklistů v čele s polním hejtmanem na zahradu jejich rodinného domku, kde má pan Kábrt svoji observatoř. V pozorovatelně s unikátně a chytře vyřešenou odsuvnou střechou se skrývá půlmetrový Newton s optikou od pana Drbohlava. Je to veliký a překrásný přístroj a spolu s pozorovatelnou ukazuje řemeslnou zručnost pana Kábrta. Syn pana Kábrta nám observatoř otevřel a potom



Zahradní observatoř ve Slavkově



Půlmetrový macek



U slavkovského půlmetru

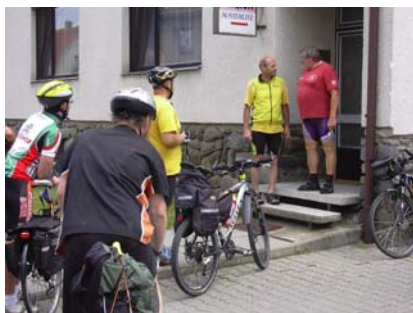


Setkání
s panem
Kábrtem



Společná
fotografie

zašel do domu pro svého tátu. Musela to asi být dost zajímavá situace, když svému tátovi oznámil, že má na zahradě Grygara. Když pan Kábrt přišel na zahradu, bylo vidět, že je velmi dojatý a překvapený, ale určitě příjemně. Myslím, že plnění proběhlo na jedničku, trošku mi to připomínalo přepadové husitské plnění Ebicyklu před drahnými léty u pana Vorlického v Podivíně. Amatéřští astronomové na jižní Moravě se zkrátka někdy nestačí divit!



Na prahu penzionu Austerlitz



Odborná instruktáž



Dřevěný tandem



Závod drezín vyhrává Hillary



Poháry pro ty kdo nebrzdí

Dále jsme ujeli asi kilometr a jali se pleniti pana Ivana Křivánka. Pan Křivánek je prostě a doslova živel, pro kterého není nic nemožné a kterého nic nezastaví. Je to světový rekordman v jízdě na drezíně, neboli kostitřasu, prapředka našich současných ořů a rovněž veliký fanda a znalec období Napoleona Bonaparte. Za vcelku nenápadnou fasádou rohového domu s vývěsním štítem Pension Austerlitz se skrývá hájemství obsahující dvě unikátní odrážecí drezíny, jednu starší zelenou a jednu novější hnědou s vyřezávanými koňskými hlavičkami a vidlicemi ve tvaru koňských nožiček. Na drezíně se jezdí tak, že se v zatáčkách nesmí naklánět, protože v tu ránu by železná obruč na kole uklouzla, drezína nesmí spadnout a rovněž se nesmí dělat příliš ostré oblouky. Kromě toho se na drezíně nesmí couvat, protože jak říká pan Křivánek „to se odečítají kilometry“. Pokud se týče brždění, provádí prý pan Křivánek brždění zejména očima a kromě toho zastává teorii, že nejlepší je nebrzdit vůbec, neboť jak tvrdí, kdo brzdí nevyhrává. Ve sklepě domu se potom nachází velice zajímavá a bohatá sbírka palných i chladných zbraní Napoleonského období a rovněž vojenské stejnokroje francouzských, rakouských i ruských vojáků této doby. Výstava doslova vhání na rty tóny Marseillaisy. To se nedá popsat slovy, to se musí vidět!



Cestovatelova drezína



Ivan Křivánek ve víru plenění



Vojanduška



Sbírka zbraní

Pan Křivánek nás pohostil pivem, vínem i destiláty a když jsem se ho zeptal, co jsem za pivo dlužný odvětil: „Jsi snad hlupý nebo co?“. Toš takový je to fajn člověk!

A potom jsme si zase osedlali našeho dvouoře, roztočili pedály a pokračovali do Heršpic, odkud pochází rodina Jelínků, jejichž potomek Wiliam Herschel se po různých peripetiích dostal do Anglie, kde za vydatné pomoci své sestry objevil hvězdu krále Jiřího, potažmo planetu Uran. Tato doba není zase až tak moc vzdálená jak by se na první pohled mohlo zdát. Vzpomínám si na seminář Wiliam Herschel a dnešek, který se konal před časem v Havířově a kterého se zúčastnil i náš slavný astronom Zdeněk Kopal. A právě Zdeněk Kopal zde demonstroval tuto časovou blízkost tím, že si pamatuje povídání svého dědečka, který si prý pamatoval starou paní Herschelovou jezdit po Londýně v kočáře. Nicméně v Heršpicích jsme žádnou upomínku na Wiliama Herschela nenašli i když podle informací našeho koloběžky Viktora Jelínka zde doposud bydlí rodin Jelínků docela dost. Rovněž se nám nepovedlo najít dům č.p. 45, kde se setkali po prohrané bitvě tří císařů rakouský císař František I a ruský car Alexandr II a kde prý byl poprvé pronesen památný výrok: „Co s tím budeme robit?!“.



Sladký ždánický dvojstěžník

Polní hejtman a nemilosrdný samaritán s družinou potom navštívili zdejší evangelický kostel, kde byl přijat do bratrského stavu Tomáš Garik Masaryk. Tímto se však od naší skupiny na velkou část dnešní etapy odpoutali a jeli potom vlastní trasou.

My jsme se nejprve vydali po cyklocestě přes Ždánický les alias Malou Sibiř do Ždanic, kde jsme minutou ticha uctili památku zrušené hvězdárny.



Minuta ticha za zesnulou hvězdárnu



Krajina na jižní Moravě

A pak jsme jeli co nejrychleji do Vracova. Před Kyjovem jsme si udělali fotku u Bukovanského větrného mlýna, jehož vrtuli roztáčí elektromotor a v Kyjově, právě když jsme míjeli skupinku cykloturistů mě na dotaz jedné paní odkud jedeme a kam šimrala na jazyku odpověď – z Ostravy do Blatnice přes Jesník a Žďár nad Sázavou. Jak jinak?



Bukovanský mlýn



Konzulát Chrámu Chmele a Piva

Ve Vracově sídlí Konzulát Chrámu Chmele a Piva žatecké chmelařské oblasti pro region Slovácka, jehož členem je rovněž Zdeněk Tarant a na jehož doporučení jsme se plnění jali provádět. Uvítal nás pan Jan Paclt, který nás pohostil kupodivu nikoliv pivním mokem, nýbrž dobrou červenou frankovkou a seznámil nás s vojenskou strukturou tohoto sdružení usilující o všemožné pozvednutí regionu Žatecka. Pořádají různé akce včetně mobilizace na kterých jak jsem pochopil

pozdvihují a pozdvihují, mnohdy až do úplného vysílení a němoty. Je to správnácké sdružení, které se v určitých směrech podobá i Ebicyklu, včetně navazování na husitské tradice. A také mají společný způsob pohybu, protože používají úžasný šlapohyb pro celkem 14 osob včetně řidiče a servírky. Pan Paclt je rovněž nadšený radioamatér a jeho dům zdobí soustava prutových antén s protiváhami. Navazuje kontakty a vyměňuje si QSO karty kromě mimozemšťanů snad s celým světem. Výhodné je prý vysílání zejména tehdy, když je tak zvaná železná obloha.



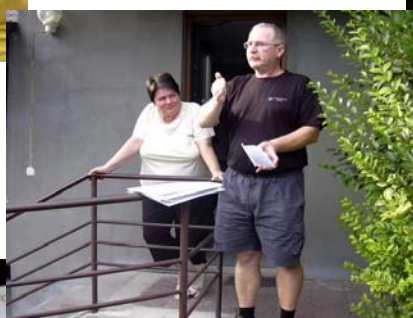
Chrámová pohoda



Domeček plný antén



Pravidla pro vyhlášení mobilizace



Jan Paclt se svou paní



Modrá knížka chmelobrany



QSO domovská i z celého světa



Šlapohyb chmelobrany

Mezi tím nám volal Jirka Krejsa, že nás čekají na hvězdárně ve Veselí nad Moravou. A po pravdě řečeno, tentokrát zase překvapili hostitelé nás.

Na hvězdárně ve Veselí jsem v minulosti pobýval již několikrát, ale to už bylo před mnoha léty. Pamatuji si, že Veselí bylo vyhlášeno hlavním městem Ebicyklu, že zde bylo dokonce zřízeno Ebivězení a také že jsme tady pořádali s Kosátkou a Tomášem Stařeckým výlet po Baťově kanálu. Nyní byla hvězdárna kompletně zrekonstruovaná a bylo vidět, že když záplavy v roce 1997 tuto hvězdárnu nezahubily, tak ji posílily. Je vybavena novým 355mm



Hvězdárna ve Veselí nad Moravou



Dalekohled ve Veselí

dalekohledem Meade LX-200 systému Schmidt Cassegrain. Hlavním překvapením však bylo setkání s Josefem Zimovčákem, který sem kvůli nám přijel na vysokém velocipédu na kterém absolvoval Giro a Vueltu. Zájemce dokonce nechal na tomto kole projet. Nejprve vyzval královnu Danielu, po ní Jájenku a potom jsem si zkusil požitky z vysokého postavení sám. Kdo je vysoko, z velké výšky také padá a to zakusili všichni kdo si jízdu na tomto kole vyzkoušeli, já dokonce i přes řídítka. Nakonec si jízdu na vysokém pole vyzkoušel i náš polní hejtman a také jsme ho zachránili. Potom už ale byl čas k odjezdu a tak jsme se všichni v čele s Josefem Zimovčákem vydali směrem na Blatnici. Josef Zimovčák nasadil při výjezdu z Veselí nad Moravou ďábelské tempo a tak se mu podařilo peloton Ebicyklistů úplně roztrhat. Do kopce jel asi 25 km/h a po rovině přes 35km/h! Vzhledem k tomu, že vysoké kolo je furtšlap, kmitali mu nohy při této rychlosti neuvěřitelně rychle a my na tandemu jsme mu jen tak tak stačili. Říkal jsem sice dozadu Jájušce ať pro pánakrále přidá, ale vůbec to nepomáhalo. Asi v půlce cesty do Blatnice se s námi Josef Zimovčák rozloučil a vydal se domů po svém 4 km dlouhém tréninkovém polygonu, který tento den absolvoval tam a zpět už dvanáctkrát. Cestou domů nám ještě zamával, takže jsme viděli, že na vysokém kole se dá jezdit dokonce i bez držení! Pro nás co jsme z tohoto kola padali na všechny způsoby jako zralé hrušky to bylo něco nepředstavitelného.



S Josefem Zimovčákem



Královské poplácání



Vysoké kolo



Krátké nožky



Jája míří do pilíře



Vysoko - převysoko



Brždění letmo



Polní hejtman ve vysoké pozici



Stíhací jízda

Těsně před Blatnicí se k nám ještě připojil Kája Stražil se svou ženou Majkou, kteří přijeli autem, protože se co nevidět rozrostou o dalšího miničlena, nebo miničlenku rodiny. Letos to vzali podle hesla Pierre de Coubertina, že nejdůležitější je se zúčastnit.

A tím naše jízda skončila. Zítra naložíme dvoukolo na střechu našeho auta, které před týdnem Jájenka zanechala v opatrování Jury Cába v Blatnici, kterému tímto moc děkujeme a vydáme se na druhou část naší dovolené, vstříc novým zážitkům na Šumavu. Celkem náš tandem letos natočil 525,2 km a až na malou výjimku, kdy jsem musel hnedna začátku v Hlubočci vyměnit dvojpačku, fungovalo na něm všechno bezvadně.



Sklepmistr
Jura Cáb

Ubytovali jsme se v tělocvičně místní školy a potom se už co nejrychleji vydali do sklípka bratří Cábů, kde jsme z rukou Jury Cába vedle ostatních vynikajících vzorků okoštovali legendárního Blatnického Roháče, ročník 1999. Toto je víno Jima Lowella o kterém se říkalo, že je to ročník století. Ve sklípku potom z vůle Melantricha proběhlo ještě opravné pasování nováčků i s dovětkem, že základnímu dogmatu Ebicyklu hluboce věří, což nám všem při prvním pasování v Mohelnici uniklo a potom náš polní hejtman 26.ročník Bicyklu - Slezskomoravské koštování slavnostně ukončil.



Ve sklípku v Blatnici dobře, dobře, dobře, nám



Všichni nováčci skládají pasovací reparát



Jirka, Dušan a bubeník Ebicyklu



Zátiší s Hájký



Pohoda se Zdeňkem Edym Soldátem Mercxem



Kája a Majka Stražilovi

Cestou ze sklípku, asi o půl druhé v noci, jsme si ještě povykládali několik jadrných vtipů, snad proto aby nám nebylo tak smutno, že letošní spanilá jízda od hvězdárny ke hvězdárně, v dešti větru ba i v parně končí. I když letos jsme na kole trošku zmokli jenom jednou a to v Ostravě.



Blatnice pod svatým Antonínkem, den po té...

Nicméně už v říjnu bude zase v Hradci Králové Rej Ebicyklu a tak se už teď na něj moc těšíme. Už aby byl říjen tady! A potom Ski a Teleskopy v zimě na horách a za rok zase další spanilá jízda, tentokrát naplánovaná po českých luzích a hájích. Každý z účastníků letošního ročníku spanilé jízdy určitě potvrdí, že nejkrásnější pohled na svět je ze sedla. Toš ať jsou všichni zdraví a čiperní a ať se za rok zase všichni společně sejdem v sedlech našich ořů!

Zdraví a hezký den, týden, měsíc i rok přejí tandem Kája a Jája Trutnovští z Brna.

P.S.

V rámci Mezinárodního roku astronomie 2009 byl přijat závazek, že by se na oblohu mělo podívat alespoň jeden milión pozemšťanů. Když se to rozpočítá mezi astronomy, tak to vychází asi stovka na jednoho. A tak vzhůru na domovské hvězdárny, pozvěte sem všechny své přátele a známé, čeká nás spousta práce. Myslím, že není třeba mít obavy, že bychom se do příštího ročníku spanilé jízdy nudili ☺ .